

Sygn. akt V KZ 14/14

POSTANOWIENIE

Dnia 3 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski

na posiedzeniu w dniu 3 kwietnia 2014 r.

w sprawie R. T.

skazanego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

po rozpoznaniu zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 9 stycznia 2014 r. sygn. akt II AKa [...]

w przedmiocie odmowy przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego w celu wniesienia kasacji na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 stycznia 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] odmówił skazanemu R. T. przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie pisemnego uzasadnienia wyroku tego Sądu z dnia 20 czerwca 2013 r., sygn. akt II AKa [...].

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżył skazany nie odnosząc się w ogóle do kwestii przekroczenia terminu ustawowego i ewentualnych argumentów mających przemawiać za jego przywróceniem, lecz poświęcając swoje wywody zagadnieniom związanym z przebiegiem i wynikami postępowania przed Sądem I instancji oraz sądem odwoławczym. Dotyczyły one błędnego przytoczenia podstawy prawnej skazania, we wstępnej części skarżonego postanowienia, w której wymieniono kwalifikację prawną z art. 258 § 3 k.k., od którego to zarzutu R. T. został

uniewinniony w instancji odwoławczej, niesłusznego – w jego przekonaniu – przypisania działania w warunkach recydywy oraz wewnętrznej niespójności wyroku skazującego w zakresie rozmiarów represji karnej zastosowanej wobec poszczególnych skazanych. W tej sytuacji skarżący wniósł o przywrócenie mu terminu do złożenia wniosku o sporządzenie pisemnych motywów wyroku sądu odwoławczego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wywody skarżącego są zasadne jedynie w tej części, gdzie dotyczą błędnego określenia kwalifikacji prawnej czynu, za który R. T. został prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 czerwca 2013 r. Istotnie, to Sąd I instancji przypisał ówczasnie oskarżonemu czyn zakwalifikowany z art. 258 § 3 k.k.; natomiast Sąd Apelacyjny zmienił to rozstrzygnięcie i wydał w tej części wyrok uniewinniający. Usterka tego rodzaju może ulec skorygowaniu w trybie przepisów o sprostowaniu orzeczenia i nie ma istotnego wpływu na zasadność orzeczenia o nieuwzględnieniu wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku. W tym bowiem zakresie nie przedstawiono żadnych argumentów ani w samym wniosku, ani w obecnym zażaleniu.

Natomiast pozostałe wywody zaprezentowane w zażaleniu skazanego R. T., okazały się o tyle chybione, że nie odnoszą się one do tego etapu procedowania, w jakim znajduje się obecnie postępowanie w tej sprawie. Wobec braku inicjatywy skazanego, podjętej w terminie przewidzianym w ustawie, nie doszło nawet do rozpoczęcia etapu tzw. czynności okołokasacyjnych. Nie otworzyły się zatem jeszcze w ogóle procesowe możliwości prowadzenia kontroli przez Sąd Najwyższy w odniesieniu do głównego przedmiotu procesu zarówno w zakresie zachowania standardów proceduralnych, jak i w odniesieniu do zagadnienia poprawności przypisania skazanemu działania w warunkach recydywy.

Podkreślić przy tym należy, że wbrew ustawowemu wymaganiu zawartemu w art. 126 § 1 k.p.k., skarżący nie wykazał, aby w jego wypadku wystąpiły niezależne od niego przyczyny, które uniemożliwiły mu zachowanie terminów obowiązujących w postępowaniu kasacyjnym, co było podstawą kwestionowanego rozstrzygnięcia. Tym bardziej, że obrońca skazanego w ustawowym terminie złożył

stosowny wniosek i otrzymał odpis wyroku wraz z uzasadnieniem, co – w terminie zakreślonym w ustawie – umożliwiało wystąpienie ze skargą kasacyjną.

Nie sposób przy tym nie zauważyć, że posiadanie obrońcy z urzędu na etapie postępowania odwoławczego, stwarzało skazanemu obiektywną możliwość zarówno uzyskania stosownych informacji o przysługujących uprawnieniach do wnoszenia kolejnych środków zaskarżenia i związanych z nimi terminach ustawowych, jak i wymaganiach formalnych niezbędnych do zainicjowania odpowiednich działań adwokata w tym kierunku.

Powyższe prowadzi do konkluzji, że wywody zaprezentowane w zażaleniu nie dostarczyły argumentów przekonujących o tym, iż niedotrzymanie terminu do złożenia wniosku o pisemne uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego nastąpiło z przyczyn niezależnych od skazanego. W tej sytuacji nie został spełniony ustawowy wymóg przywrócenia terminu zawitego przewidziany w art. 126 § 1 k.p.k.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.

aw